

τὴν ἐνοχὴν ὄλων τῶν κατηγορουμένων καὶ ζητεῖ παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν τῶν.

Ἡ δωδεκάς τῶν συνηγόρων ἀρχίζει μὲ ὄρεξιν ἀκατασχέτου λίμης, κατορθοῦσα, δὲν ἤξεύρομεν πῶς, νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους ν' ἀθωώσωσιν ὅλους τοὺς κατηγορουμένους, ὅπως τὸ εἶχεν εὐχρηστὴ καὶ μία συνάδελφος. Καὶ τοὺς ἐνόρκους καὶ τὴν ἐφημερίδα συγκαίρομεν ἐκ ψυχῆς!

Τετάρτη, 19 Ὀκτωβρίου

Ἐτέλει ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ὁ ἀδελφὸς τοῦ παθόντος Ἰωάννου Ἑμμανουὴλ τοὺς γάμους του, ὅτε παρουσιάζεται κατὰ τὰ μεσανύχτα ὁ εἰς τῶν κατηγορουμένων Σμπιλῆς, ἀνεψιὸς τοῦ νυμφευομένου, μετὰ τοῦ φίλου του Δαγρὲ εὐχόμενοι δὲ καὶ οἱ δύο τοὺς νεονύμφους νὰ ζήσουν, κάθηνται ἔς τὸ τραπέζι καὶ τὸ ρίχνουν ἔς τὸ φαγί. Ἀλλὰ μετὰ τὸ στυμποῦσι χρειάζεται χορὸς, καὶ ὁ δεύτερος τῶν κατηγορουμένων Δαγρὲς ἐννοεῖ νὰ χορεύσῃ *ζεμπέκικο* καὶ νὰ τὸ χορέψῃ ὅχι ἀφοῦ φάνε οἱ βιολητζήδες, ἀλλ' ἀμέσως. Τοὺς διατάσσει λοιπὸν νὰ τὸ παίξουν, αὐτοὶ ἀρνοῦνται, τοὺς ὑβρίζει, παρεμβαίνει καὶ ὁ φίλος του καὶ ἐπὶ τέλους ἀναγκάζεται οἱ προσκεκλημένοι νὰ τοὺς βγάλουν ἔξω διὰ τῆς βίας.

Αὐτοὶ ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν ἔξωθεν τὴν πόρτα φωνάζοντες καὶ βλασφημοῦντες. Βγαίνει ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ, ἀλλὰ αὐτοὶ διὰ μιᾶς μαχαιριᾶς καὶ μιᾶς πετριάς τὸν ἀφίνουν διὰ πάντα ἥσυχον... τῶν βασάνων τοῦ κάτω κόσμου.

Ἀναπλιώτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεὺς, 17 8βρίου.

Ἐφθασεν ἐν τῷ λιμένι μας τὸ ἀτμόπλοιο «Πέλωψ» τῆς

ἐλλην. ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρίας. Ἐπισκεφθέντες αὐτὸ τὸ εὐρομένον κατὰ τὴν ταξινόμησιν καὶ πολυτέλειαν ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Ἀπορεῖ τις πῶς ἡ ἐταιρία τοῦ «Ἰονίου» τῆς «Υδρας» καὶ τῶν ἄλλων σκυλοπνικτῶν συγκαταλέγει μετὰ αὐτῶν καὶ ἐν τόσον τέλειον, εὐρύχωρον καὶ τοιαύτης πολυτελείας ἀτμόπλοιο. Νὰ τὴν συγχάρωμεν θὰ ἦνε ὀλίγον. Ἀς τὴν εὐχρηστῶμεν λοιπὸν νὰ τὰ χιλιάσῃ διὰ παρομοίων τοῦ «Πέλωπος» πρὸς τὸ ἰδικόν της καὶ κοινόν καλόν.

Τὸ θέατρόν μας βαίνει μετ' ἀγγλικῆς δραστηριότητος τελειοποιούμενον. Ἡ ἑναρξίς τοῦ Νοεμβρίου μᾶς φέρει καὶ τὴν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων. Σᾶς σημειοῦμεν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἡθοποιῶν οἵτινες ἀπαρτίζουν τὸν μέλλοντα ν' ἀναλάβῃ τὰς ἐν αὐτῷ παραστάσεις Δραματικὸν Θίασον «Πρόδος». Κυρίαι: Ἑλένη Χέλμη, Ἀμαλία Πίστη, Ἀριάδνη Τασσόγλου, Χρυσὴ Ταμβακοπούλου, Εὐανθία Ράμφου καὶ Ἀγγελικὴ Παντοπούλου. Κύριοι: Ἀλέξ. Πίστης (Θιασάρχης) Α. Τασσόγλους, Δημοσθ. Πίστης, Ν. Κυριακός, Εὐάγ. Παντόπουλος, Ἑμμ. Ἐλευθεριάδης, Γεώργ. Χρυσάφης, Κωνστ. Βρόντας, Σπυρίδων Κολυβίτης, Γεώργιος Βεργόπουλος, Σπυρίδων Κράππας καὶ Ἰωάν. Κατσικόπουλος. Προσέτι ὑπάρχει εἰς μηχανικὸς, εἰς ἐπιμελητὴς, εἰς ἱματιοφύλαξ. Ἰδιαιτέρως ὀφειλομεν νὰ σημειώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Τασσόγλου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Πειραιεὺς ἔχει διατεθῇ σύσσωμος.

Τορὸς

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σανιά, 16 Ὀκτωβρίου.

Ἀναγγέλλω ἡμῖν ὅτι ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἤρξατο δεικνύουσα σημεῖα ἐνεργείας πρὸς εἰσπραξίν τῆς βα-

προσέκλινε τόσῳ πολὺ, ὥστε θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ἤθελε νὰ γονυπετήσῃ.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου, αὐτὸς εἶνε κύριος ἐπιθύρσειν ἡ βαρῶν ἐῖς τὸ οὖς τῆς Κλαίρης. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐφανταζόμουν μὲ γυμνοὺς βραχιόνας, μὲ πέτσινη ποδιά καὶ μὲ λιμαρίδια στὸ κεφάλι... ὦ! ὦ! ἔχει καὶ παράσημο. Καὶ ὁ βαρῶνος δὲν ἔχει. Ἐ! μὲ τὴ δημοκρατίαν μας... Ἐπὶ τέλους εἶναι πολὺ παράδοξο. Δὲν δουλεύει λοιπὸν τὸ σφυρί... Εἶναι ἀπίστευτο... εἶναι πολὺ ὅπως πρέπει... Ἐχει μᾶτια, ἀριστοῦργημα!

Ἡ Κλαίρη, ἥτις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀποστρέψει τὸ βλέμμα της, παρετήρησε σχεδὸν μὲ σκληρότητα τὸν Φίλιππον. Κατείχετο ἀπὸ ὑπόκωφον θυμόν. Ἦθελε νὰ εὕρῃ λόγους πειρακτικούς καὶ βλέμματα προσιδητικά δι' αὐτὸν τὸν αὐθάδη. Ἐν τῷ ἀκμαίῳ παραστήματί του, τὸν εὗρισκε χυδαῖον. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ τὴν ἐπείραζε μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς σκουτενοχρόου καὶ αὐστηρᾶς ἐνδυμασίας του, ἥτις τοῦ ἐδίδεν ὕψος ἀξιοπρεπὲς καὶ σοβαρόν. Ταῦτοχρόνως, ἐν ἀστραπιαίᾳ ὀπτασίᾳ, ἡ φυσιογνωμία τοῦ δουκὸς ἐπέρασεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Διέκρινε καθαρῶς τὸ κομψόν καὶ ἐλαφρῶς ἰσχνόν ἀνάστημα τοῦ Γάστωνος, μὲ τὸ μακρὺ του πρόσωπον, τὴν καστανὴν του κόμην, τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ εὐφυὲς ἐκφράζον στόμα του, ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς τοῦ ὁποίου ἐπιπτον μεγάλα ξανθὰ μουστάκια. Μεταξὺ τοῦ παρόντος Φιλίππου καὶ τοῦ φαντάσματος τοῦ δουκὸς ἡ ἀντίθεσις ἦτο

πλήρης. Ὁ εἰς ἐνεσάρκῳ ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑγιᾶ στερεότητα τῶν ἀστῶν ὁ ἄλλος ἦτο ὁ τέλειος τύπος τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ἐξησθενημένης ὀλίγον χάριτος τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐπὶ τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης ὁ Φίλιππος ἔμεινεν ἐνεός. Οἱ πόδες του ἐραίνοντο ὅτι ἐρρίζωσαν ἐν τῷ ἐδάφει. Σφοδρῶς ταραχθεὶς, ἐδοκίμασε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐχθρικὴν ἐξέταση τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἠθέλησε νὰ κάμῃ δύο βήματα πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὅστις ὠμίλει μὲ τὴν Σουσάνναν, διὰ νὰ προσκολληθῇ πρὸς τινά, ὅστις νὰ τῷ δειχθῇ εὐμενής· δὲν τὸ κατάρθωσε. Μηχανικῶς ἐρρίψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ αἴφνης, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἄξεστος, κοινός, ἄκομψος. Μὲ ὑπόκωφον πικρίαν παρεβλήθη πρὸς τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐπεριπάτουν ἐνώπιόν του, ἐν τῇ ἀπλῇ καὶ ἐλευθερᾷ χάριτι τῶν καλοκαμωμένων φορεμάτων των, καὶ ἡ ἐκ μαύρου ὑφάσματος ἐπαρχιακῆ ρεδιγκότα του τοῦ ἐφάνη ἀποτρόπαιος. Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο γελοῖος μὲ τὸ ψηλὸν του καπέλλο εἰς χείρας καὶ ὑπέφερε φοβερά.

Θὰ ἐδίδε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δέκα ἔτη ἀπὸ τὴν ζωὴν του διὰ νὰ εἶναι ἐνδυμένος ὅπως ὁ Ὀκτάβιος καὶ ὁ βαρῶνος. Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Κλαίρη δὲν θὰ ἠλθμονοῦσε ποτὲ τὴν ὄψιν, ὅφ' ἦν ὁποῖαν πρώτην φορὰν παρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν, καὶ ὅτι ἐν τῷ πνεύματι τῆς νέας θὰ ἔμενε πάντοτε ἀνάμνησίς τις, ἥτις θὰ ἦτο πάντοτε δυσμενὴς δι' αὐτόν. Ἐμέτρησεν ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπῆρχε μετὰ τῆς δεσποινίδος Μπωλιέ, ἔστω καὶ κατεστραμμένης, καὶ τοῦ σιδηρο-

κουφικής δεκάτης. Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὰ διάφορα ἀρχηγεία τῆς χωροφυλακῆς διατάσσει ὅπως ληφθῶσι παρὰ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν ἀπλῶν χωροφυλάκων ἐγγυήσεις 20 λιρῶν ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἐκτελεῖ πιστῶς τὰς διαταγὰς τῆς Διοικήσεως, οἷαι δὴποτε καὶ ἂν ᾦεν καὶ εἰς ὅ,τι δὴποτε ἂν ἀφορῶσι. Ἐάν τις παρακούσῃ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του θὰ ᾧσιν ὑπεύθυνοι καὶ θὰ πληρώσωσι αὐτοὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα ταῦτα οὐδένα ἄλλον ἔχουσιν σκοπὸν ἢ νὰ ἐξασφαλίσωσι τῇ Διοικήσει τὴν συνδρομὴν τῆς χωροφυλακῆς πρὸς εἰσπραξίν τῆς βακουφικῆς δεκάτης. Οἱ χωροφύλακες ὅμως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι διάθεσιν νὰ δεσμεύσωσι τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπέναντι τῆς Διοικήσεως ἐν ζητήματι ἀφορῶντι ζωτικώτατα τῆς πατρίδος των συμφέροντα, βέβαιον δὲ θεωρεῖται ὅτι ἡ πρωτότυπος καὶ παρατύπος ἐγκύκλιος τοῦ Φωτιάδου θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀνεκτέλεστος. Συγχρόνως ἡ διοίκησις ἐξαπέστειλε διαταγὰς εἰς τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀποκωρώνος βακουφικά χωρία, ὅπως μὴ ἐσοδεύηται τὸ ἔλαιον πρὶν μετρηθῇ καὶ εἰσπραχθῇ ἡ βακουφικὴ δεκάτη. Ὁ γράφων ἡμῖν λέγει ὅτι θεωρεῖ περιττὸν νὰ προσθήσῃ ὅτι ὅλαι αὗται αἱ διαταγαὶ πηγαίνουσι στὸν βρόντο καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι εἴπερ ποτε ἔχουσι ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσουν οὔτε ἓνα δράμι λάδι, ὅπως δὲν ἔδωκαν οὔτε ἓνα κουκί σιτάρι τὸ πρελθὸν θέρος. Τὰ δημοτικὰ συμβούλια συνέρχονται ὁσονούπω, ὅπως διὰ ψηφισμάτων κηρύξωσι προδότην τῆς πατρίδος πάντα πολίτην πληρώσοντα τὴν δεκάτην ταύτην καὶ πάντα ὑπάλληλον συντελέσοντα εἰς τὴν εἰσπραξίν αὐτῆς.

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝ ΣΥΡΑΙ

Κυνήγοι μονόφθαλμοι.—Συναπτικὴ διαδικασία.—Hunter's Club.—Κυνήγιον ἀκαδημαϊκόν.—Ὁ Γιάκουμος.—Λεία φεύγουσα.—Ἀθάνατε Δογκιχάτε!—Μένει πάλιν μόνος...

Ἐδῶ λοιπόν, ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν

γοῦ τοῦ Πόντ-Ἀβέζν. Καὶ μὲ βαθὺ ἀπελπισίας αἶσθημα, κατηγόρησε τὸν ἑαυτὸν του, διότι ἦτο τόσῳ τρελλός, ὥστε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα, ἐκεῖ ὅπου οὔτε ἡ φιλοδοξία του, οὔτε αἱ ἐλπίδες του ἔφθανον.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀκταβίου τὸν ἀπέσπασε τῆς ζάλης του.

— Ἀγαπητὴ κύριε Δερβιάδ, ἔχομε ἐδῶ κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔμπορὴ νὰ σὰς ἀντιταχθῇ εἰς τὰ βιομηχανικὰ ζητήματα· εἶναι ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ κύριος βαρῶνος Πρεφόν, σοφός...

— Ἦέτε ἄνθρωπος τῆς σπουδῆς, ἀγαπητὴ μου Ὀκτάβιε, διέκοψε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ὁ βαρῶνος... Ὁ ἀγρὸς τῆς ἐπιστήμης εἶναι πολὺ ἐκτεταμένος καὶ δὲν ἔμπορῶ νάχω ἄλλην ἀξίωσιν, εἰμὶ ὅτι ἐκαλλιέργησα πολὺ μικρὸν μέρος...

Ὁ Φίλιππος συνερχόμενος ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ. Εἶχεν ἀπομακρυνθῇ καὶ περιεπάτει κατὰ μῆκος τοῦ ἀνδρὸς μαζί μὲ τὴν βαρῶνιν ἐπιχαρίτως καὶ βραδέως. Μὲ τὸ ἄκρον τῆς ἐρυθρᾶς μεταξίνου ὀμβρέλλας τῆς, ἐκτύπα μηχανικῶς τὰ ἄνθη μιᾶς περιπλεκτῆς τριανταφυλλιάς, ἡ ὁποία ὕφου πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρυφράκτου τοὺς κλώνους τῆς.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐστένανε καὶ ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τόσῳ χαριτωμένον θέαμα.

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, εἶπε, ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Πρεφόν.

ἐκείνην τοὺς φίλους μου. Ἦτα νύξ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐλαμπύριζον σποραδικὰ τινὰ ἄστρα. Σιωπὴ βαθεῖα. Ὁ τριγλὸς μόνον ποδοπατουμένων φρυγάνων καὶ ἀμφίβολοι πλέον ὄχι λόγοι, ἀλλὰ φωναὶ ἀνθρώπινοι ἐξικινούντο μέχρις ἡμῶν. «Πρόσεξε! ἐάν τολμήσῃς νὰ δοθῇς εἰς διαχύσεις περὶ τῆς νυκτὸς οἱ γρόνθοι μου θὰ τελέσωσι ἀγῶνα ἀλματικὸν ἐπὶ τῆς ράχεώς σου. Τὴν ὥραν αὐτὴν καθίπτανται τὰ πτηνὰ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος δύναται νὰ τὰ φέρῃ εἰς ἄλλο μέρος. Μὴ κινήθῃς ἢ σὲ πνίγω!» Αὐτὰ μοὶ ἔλεγεν ὁ σύντροφός μου καὶ θλίβων στιβαρῶς ἐμωλώπιζε τὸν βραχίονά μου.

Ἦδη λευκαὶ χαραυγαὶ ἐπέχυσαν ἀμυδρὸν φέγγος καὶ τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν μογγὸν ἀντετάλησαν τὰ βουνά. Εἶνε τὸ σύνθημα αὐτὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἀστραπαὶ ἀναδίδονται ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄλλοι πάλιν κρότοι καὶ ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀπαυστοι πλέον, συνεχεῖς, ὑπόκωφοι, βαρεῖς, λειπόψυχοι. Τὸ ὄπλον εἶνε ἐν τῇ εὐκολωτέρᾳ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν κυνηγῶν θέσει μὲ τὴν σφύραν ἀνωρημένην, ἀκολουθοῦν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τῆς προσοχῆς ὄρασιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγρυπτον ἀκοήν των, τῶν ὁποίων προπορεύονται πάλιν οἱ σκύλοι σκιρτῶντες, ὁσφραϊνόμενοι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, μὲ τὴν κεφαλὴν σχεδὸν συρομένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἶνε πρῶτὴ πλέον καὶ μαυρολογουσίαν ὅλα τὰ βουνὰ ἐκ τῶν κυνηγῶν καὶ εἶνε ἀνάγκη αὐταπαρνησίας παράφρονος, ἢν μόνος ὁ Συριανὸς ἔχει... εἰς τὸ κυνήγιον. Τὰ σφαιρίδια συρίζουσι περὶ τὴν κεφαλὴν σου, διαπερῶσι τὴν σάρκα σου φλέγοντα, καθαίμασσουσι τὴν ὄψιν τοῦ παρὰ σὲ κυνηγούντος, ὅστις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του στωικῶτατα. Ἄν δὲ κατὰ τὸν ἐκ τοῦ συστάδην τοῦτον ἀνθρωποπόλεμον μᾶλλον σφαιρίδιόν τι, ποθοῦν νὰ φέρῃ εἰς φῶς τραγικόν τι ἐπεισόδιον σύνθησε, βυθίσῃ εἰς σκότῃ ὀφθαλμόν τινα, ἡ μὲν ἀπώλεια τούτου εἶνε βεβαία, ἀλλὰ δὲν θ' ἀδημονῇ οὐδὲ θὰ στενοχωρῆται ἐπὶ πολὺ ὁ παθὼν· θὰ τὸν ἐπανήδητε πάλιν ἐκεῖ εὐθὺς ὡς ἀφήσῃ τὴν κλίνην του. Καὶ διὰ τοῦτο, — σὰς βεβαίῳ ἐάν θέλητε, καὶ

Καὶ ἐπειδὴ ὁ βαρῶνος ἔκαμε νεῦμα εὐγενοῦς διαμαρτυρήσεως.

— Ὁ κύριος δὲν εἶναι συγγραφεὺς ἐνὸς πολὺ σπουδαίου ἔργου ἐπὶ τῆς ἐξοπτήσεως τῶν μετάλλων; Κατέγινα καὶ ἐγὼ πολὺ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, καὶ ἀνέγνωσα μὲ ζῶηράν περιέργειαν τὸ ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐστείλατε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

— Ὡ! ὦ! βαρῶνε, ἀνεφώνησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, βέβαια δὲν ἐπεριμένετε νὰ εἰσθε τόσῳ γνωστὸς ὡς τὰ βουνὰ μας;... Ἐλάτε βαδίζετε πρὸς τὴν δόξαν, καλέ μου, τὸ ὄνομά σας εἰσέδυσεν ἕως εἰς τὸ βάθος τῶν ἐξοχῶν μας, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ οἰκοσῆμου σας ἐμβλημα; Δυνατὸς ὅστ' οὐ σπαθί πρέπει νὰ προσθέσῃτε: καὶ ὅστις πέννα. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι σὰς περιπαίζω... Ὅα σὰς ἐμιμούμην, ἂν μπορούσα...

Ἄλλ' ὁ βαρῶνος πολὺ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο δι' ὅ,τι ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος! Κατενθουσιασμένος διότι εὗρεν ἀκροατὴν, δυνάμενον νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ἤρχησε νὰ ἀναπτύσῃ ζήτημά τι πολὺ δύσκολον περὶ τῆς τήξεως τοῦ χάλυβος. Καὶ αὕτη δὲ ἡ μεσολάβησις τῆς βαρῶνης δὲν θὰ κατάρθου νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν. Ἡ ἀγγλικὴ του ἀκαμψία ὑπεχώρησεν εἰς διαχυτικωτάτην ἀτμηλησίαν. Ἐκτύπα τὰ χέρια του, μιμούμενος τὸν κρότον τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερον ὅ,τι ἔλεγε.

(ἀκολουθεῖ)